

Karel Hrdina

Pan Karel Hrdina se narodil 6. ledna 1935 v Doubravici. Majetkem jejich rodiny byla po několika generacích hospoda s řeznictvím v Doubravici, les a kus pole. Maminka pracovala doma, vařila obědy pro přespolní žáky místní školy a dělníky z družstva vánočních ozdob, Pan Hrdina má mladšího bratra Jana.

Od 1. do 4. třídy chodil pan Hrdina do školy v Doubravici. V roce 1942 se učilo i na začátku července, neboť ten rok byly uhelné prázdniny. Tak se pan Hrdina se svými spolužáky stal svědkem události, kdy si do školy pro učitele Karla Ježka, jenž se zapojil do odboje, přišlo gestapo. Za týden byl popraven v pardubickém Zámečku. Pak navštěvoval školu ve Dvoře Králové a v Dubenci. Dál se dostal na vyšší hospodářskou školu ve Dvoře Králové. V té době začaly první problémy, které pronásledovaly jejich rodinu. Už před komunistickým převratem byli Hrdinovi označeni za vykořisťovatele, neboť zaměstnávali jednoho dělníka a pomocníci na práci u zvířat a na poli. Současně Hrdinovi vlastnili 5 ha polí a to dohromady s hospodou a řeznictvím z nich dělalo „vesnické boháče“. Takle hanlivá nálepka panu Hrdinovi i ostatním členům rodiny změnila život.

Nejprve otci pana Hrdiny sebrali licenci na provozování řeznictví brzy na to zabavili i hospodu. Hrdinovi mohli v hospodě bydlet, tatínek zde i pracoval, ovšem jako zaměstnanec Jednoty, byl mu vyměřen plat 1 200 Kčs a ještě museli platit nájem za ubytování. Pak jen dostali cyklostylovaný dokument, že se hospoda jako majetek nad 50 tisíc Kčs vyvlastnila. Nic si nesměli vzít, vše bylo zabaveno.

V polovině padesátých let byla Hrdinovým zabavena pole, nejprve byli přemlouváni ke vstupu do JZD a pak přišli jednou na podzim dva úředníci a pole zabavili. Tatínek si přivydělával chovem ovcí, což mu samozřejmě mnozí záviděli a udali ho.

Situaci po roce 1948 nejhůře nesla maminka. Vypomáhala v hospodě a pak pracovala v prodejně Jednoty v Bílých Poličanech. Těžko snášela v hospodě bouchání do stolu některých štamgastů i jejich vyhrožování a vulgární nadávání na adresu Hrdinových. Přestala lidem věřit, bála se jich a byla nucena vyhledat pomoc psychiatra.

Snem pana Hrdiny bylo studovat na lesnické škole, což mu ovšem jeho kádrový profil neumožňoval, pro komunistické funkcionáře byl nedůvěryhodný. Tatínek rozhodl jinak a pan Hrdina místo na lesnickou školu nastoupil na obchodní akademii. Studium ho nebavilo. Po škole nastoupil do vrchlabské škodovky, zde se seznámil se svou budoucí ženou a ve Vrchlabí již zůstal. V roce 1961 se manželům Hrdinovým narodil syn Karel. V zaměstnání pana Hrdinu stále pronásledoval jeho původ, navíc opakovaně odmítl vstup do KSČ, kariéře tedy nemohl postupovat výš. Až po roce 1989 se situace změnila, pět let před odchodem do důchodu, získal pozici, na kterou měl vzdělání, schopnosti i zkušenosti, stal se ekonomickým náměstkem.

V 90. letech 20. století si Karel a Jan zažádali v restitucích o navrácení hostince a polí. Hospoda byla vrácena prakticky jako holá budova, stávající vybavení si museli Hrdinovi od tehdejší Jednoty odkoupit. Nyní hospodu provozuje syn Karel, snaží se ji zvelebovat, ale napravit důsledky čtyřicetiletého hospodaření Jednoty ho stojí mnoho sil i peněz.

Pan Hrdina užívá důchodu, léto tráví s manželkou v doubravickém domku pár metrů nad hospodou a na zimu odjíždějí do Vrchlabí. Když mu čas a zdraví dovolí, zabývá se svou filatelistickou sbírkou a historickými pohlednicemi. Před několika lety uspořádal v Doubravici velkou a velmi úspěšnou výstavu historických pohlednic.